Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

ALMA M. KARLIN: ZA NEBEŠKIM ČUVAJEM

Iz dežele vzhajajočega sonca

Knjiga je zbran pripovedni ciklus, ki pisateljico iz Celja povezuje z deželo vzhajajočega sonca: novele Za nebeškim čuvajem, O Joni san *in* Mala pomlad, *črtici* Tokinoje *in* Materina pesem *ter prvič v slovenščino preveden in v nemškem izvirniku še neobjavljen roman* Im Haus der Menschen – V hiši ljudi.

Svetovna popotnica Alma M. Karlin je med svojim devetletnim potovanjem po svetu v glavnem mestu Japonske zasebno poučevala tuje jezike, delala kot strojepiska v nemški strojni tovarni in kot administratorka na nemškem veleposlaništvu, pisala novinarske prispevke za časopis *Asahi šimbun* in popotne skice z Japonske za časopise v Evropi, med drugim tudi za domači *Cillier Zeitung*, zato ji je za literarno ustvarjanje zmanjkovalo časa in je njenih pripovednih del, povezanih z Japonsko, bolj malo.

Njene štiri *Japonske novele* so pri Celjski Mohorjevi družbi izšle leta 2006 (in v drugem natisu 2007), tokrat pa smo naboru dodali še *Malo pomlad*, izvirno objavljeno v knjigi *Pod košatim očesom* (Celjska Mohorjeva družba, 2002), ter kratki roman *V hiši ljudi*. V nemščini, jeziku njenega literarnega ustvarjanja, je pisateljica ta roman pisala med svojo potjo okrog sveta (1925), dokončala pa ga je po vrnitvi v rodno Celje. V ospredju romana so »hiša ljudi«, kjer vlada enakopravnost ver, ras in spolov, saj so si med seboj vsi »bratje in sestre«, umetnost, slikanje, ki poskuša v sebi zliti japonske in evropske elemente, ter za pisateljico dokaj nenavadna, poleg romantike mestoma tudi erotično obarvana ljubezenska zgodba med Nemko in Japoncem, ki ji po avtoričini logiki tako kot v drugih njenih romanih sledi nespravljiv, tragičen konec.

Alma M. Karlin je bila sredi realnosti svojega časa prepričana, da se Vzhod in Zahod nikoli ne bosta mogla do konca srečati, njena zbrana literatura z japonsko tematiko pa po sto letih in več ponuja most, po katerem bi ob kritičnem prebiranju danes vendarle lahko stopili na drugo stran. K sosedu z drugega kulturnega praga.

Podatki o knjigi

- Naslov: Za nebeškim čuvajem
- Podnaslov: Izbor proze z Japonske
- Avtorica: Alma Maksimilijana Karlin
- Prevajalka: Jerneja Jezernik; novelo *Mala pomlad* prevedla Majda Novak
- Predgovor: Jerneja Jezernik
- Urednica: dr. Tanja Ozvatič
- Format: 140 mm x 210 mm
- Vezava: trda, s ščitnim ovitkom
- Število strani: 300
- ISBN: 978-961-278-795-0
- Cena: 29,50 EUR
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izida: 2026

MESTNA OBČINA CELJE
Knjiga je izšla s podporo Mestne občine Celje.

Kontakt

Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorici

Alma Maksimiljana Karlin (12. oktober 1889, Celje – 14. januar 1950, Pečovnik pri Celju) se je rodila slovenskim staršem, njena mama je izhajala iz narodno zavedne družine prvega slovenskega notarja v Celju, Miheljaka, oče je bil slovenskega rodu s koreninami domnevno plemiškega izvora v Italiji. Mama Vilibalda je bila učiteljica na nemški dekliški šoli, Almin oče Jakob Karlin pa upokojeni avstroogrski major. Pri Karlinovih doma so govorili nemško in Almo vzgajali ob nemških zgledih iz zgodovine, književnosti in glasbe. Za Almo je bilo vprašanje narodnosti brez pomena. Na njenem potnem listu je bil emblem Kraljevine SHS, po potrebi se je predstavila kot Avstrijka, v resnici pa se je imela za državljanko sveta. Govorila in pisala je v nemščini. Srednjo šolo je končala v Gradcu in se odločila za študij jezikov (angleščine, francoščine, latinščine, italijanščine, norveščine, danščine, ruščine in španščine) v Londonu. Leta 1914 se je umaknila na Švedsko in Norveško, v Celje se je vrnila leta 1918 in ustanovila šolo za tuje jezike. Leta 1919 se je odpravila na pot okoli sveta in prepotovala Južno in Severno Ameriko, Daljni vzhod, Tihomorske otoke, Avstralijo, Novo Zelandijo in Jugovzhodno Azijo. Predmeti iz njene popotniške zbirke so shranjeni v Pokrajinskem muzeju Celje. Med drugo svetovno vojno se je znašla pod udarom obeh strani, saj je bila »hkrati antinacistka in antikomunistka«. Pokopana je na Svetini nad Štorami.

Odlomki iz knjige

Upanje je živa voda, ki nikoli ne usahne. Mračne dni in soparne neprespane noči je preživela O Haru v uroku svojih sanj o daimjoju. Ti zidovi niso bili nič drugega kot kamnite ovire, ki bodo nekoč padle in ji omogočile prosto pot v nepričakovano srečo. Tovarišice, ki so skupaj z njo jedle, spale, delale pri strojih, so bile samo senčne slike, ki naj bi jo naučile potrpljenja. Topel vlažen zrak, poln bombažnega prahu, je bil kot nebeška ravan, na kateri mora človek – pa naj bo še tako obširna – doseči reko miru, ki ga pomirjujoče preplavi. Kaj pa je eno leto? Češnjevo cvetje zamenja glicinija, ta se umakne lesketajočemu lotosu, ki mu sledijo jesenske trave in nato raznolike krizanteme … Dve leti … Ob tej misli je v O Haru nenadoma nekaj ugasnilo. Ponovni ples letnih časov ji je že povzročil omotico. Ali bodo na oni strani teh sivih, temnih zidov vedno vzcvetale in odcvetale češnje, bo lotos odpiral svoje popke, veter šuštel v jesenskih travah in bodo snežinke tekmovale v plesu s slivovimi cvetovi, medtem ko bo ona tu notri sukala niti, jih vlažila, navijala? Jo bo dušil zrak prenapolnjenih spalnic, dokler se ne bo zadušila? Ali je mogoče, da ne bodo njene noge nikoli več stale ob potoku na topli poletni zemlji in srkale moči iz nje in ne bodo oči nikoli več gledale mehkega pozibavanja zorečega riža?

(Stran 88)